

Szürreális lelet

1.

*Fekete haj egy szögön.
A normák túlvilággal teljesek.
Mindenféle testi–lelki elhanyagoltság
leroskad és sír, mint idősek előtt a gyerekek.*

*

*A természet adatközlése véges.
Am a fű teológiájában újra nő
minden végtelen.
Parányaink fényévekre esnek,
hogy összetartozó arcvonásunk
meglegyen.*

*

*Egy rossz minőségű cigarettától
már felgyullad az ifjúkori ábrándkép,
a régi legenda és új tűz,
az okfejtéses vulkán Istenért.*

*

*A nagyreményű reménytelenség
szólít, mint ép ima a bomlott testet.
A fohász térhatású. Az időre ráhagyatkozhat,
ami időtlen.*

2.

*Föld, az ígéret földje vagy még,
vagy túlhaladott teljesületlenségében
már minden elveszettség?
A síkból fölmered a tavasz,
a szuperhatalmi ének; – csak a lét, a létezés
minden erejével és erőtlenségével.*

*

*Az én politikám: a könyörgés.
Ha megyek, akkor is térdelek.
Az esti ég oly reális,
mint a galaxis-fekete-lyukba néző
rét-virágkivonat az alvó homo-erkölcstelenben.*

*Szívem automata szervezetem lenyomja.
Az egész világot megszerezheti
egy rakéta s nem a lélek?
Kárt vallok minden hétköznapommal.
S a mentés harc,
harc menthetetlenségemmel.*

*

*Aki sebeiben is gyönyörű,
az már közelít a mindenséghez.
Ofotért nyílt kilátás a szemüreg
a szabad, szabadságtalan keretekben.*

3.

*Halotton segít-e a magyarázat,
ha az élön se segít?
Ha értelemmel se megyünk előbbre,
az emberiségen mi segít?*

*Ha energiáink oly rejtélyesen mozdulnak
két irányba, mint Jézusnak a kételkedő Júdás,
s Júdásért a szerető Jézus?*

*

*Tudom jól, a mentőautókon nem ül angyal
a sziréna-kék, Európa-traumás egekben,
s a névtelenek névtelenül vívott kínjaikban
vesznek el, míg fölrepül rájuk a szülőföld fáinak
koporsója, a halotthamvasztó, élethamvasztó évek,
s a hősök is, a hősök is mind ellentmondásban
hálnak meg, békétlenségben támadnak fel, és békét
katonai kiadások közt hirdetnek.
Előbb töröltetik el az arc,
mint a könny.
De Ámen előtt és után, és közben
még élünk, élünk, élünk!*